

Čís. 3365.

Zmateční stížnost, podanou v menšinovém jazyku obhájcem obžalovaného, který udal při zodpovědném výslechu, že jest národnosti české, jest odmítnouti podle čl. 4 odst. třetí nař. čís. 17/26.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1929, Zm I 646/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 11. září 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 129 I. b) tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný, jenž podává, jsa zastoupen obhájcem vykázaným plnou mocí, zmateční stížnost v jazyku německém, prohlásil k protokolu před vyšetřujícím soudcem krajského soudu v Jičíně, že jest národnosti české, a toto udání neodvolal ani při hlavním přelíčení, jakž vyplývá z protokolu. Platí proto pro stěžovatele zásada § 1 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., že jazyk československý je jazykem státním, oficiálním, v němž se děje úřadování všech soudů. Poněvadž stěžovatel není příslušníkem národní a jazykové menšiny, nemůže se dovolávat ustanovení § 2. zák., pokud se týče II. hlavy vlád. nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. a jest v souzeném případě použití čl. 4 třetí odst. nařízení, jež káže odmítnouti podání, které učiní za stranu právní zástupce v jiném než státním jazyku, jako nehodící se, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání. Rozhodným jest jazyk strany, nikoliv jazyk, jehož užívá zmocněnec neb zástupce (čl. 17 uv. vládního nař.).

Čís. 3366.

Porušení předpisu § 318 tr. ř., nebyla-li do hlavní otázky na zločin vraždy pojata zákonná známka, že obžalovaný jednal proti napadenému v úmyslu, by ho usmrtil, jest zmatkem čís. 6 § 344 tr. ř., třebas byli porotci poučeni, že, zodpoví-li otázku na vraždu kladně, odpadá zodpovězení otázky na zabití a na přečin § 335 tr. zák.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1929, Zm I 740/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu jako porotního soudu v Mostě ze dne 4. října 1928, pokud jím byl

obžalovaný uznán vinným zločinem vraždy prosté podle § 134 a 135 čís. 4 tr. z., zrušil tento výrok rozsudku a jemu za základ sloužící výrok porotců k první hlavní otázce, jakož i výrok porotců k dodatkové otázce, pokud jde o pohnutky nízké a nečestné při zločinu vraždy, a výrok o trestu smrti, a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl v příštím porotním období. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odsuzujícímu výroku pro zločin vraždy prosté ve smyslu § 134 a 135 čís. 4 tr. zák. vytýká zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 4, 5, 6, 9, 10, 11 a 12 § 344 tr. ř., porušení předpisů § 318 tr. ř. tím, že do první hlavní otázky na zločin vraždy, k níž bylo odpověděno osmi hlasy kladně, nebyla pojata zákonná známka, že obžalovaný jednal proti Františku H-ovi v úmyslu, by ho usmrtil. V pravdě uplatňuje zmateční stížnost touto námitkou důvod zmatečnosti podle čís. 6 § 344 tr. ř. a nelze jí v tomto směru upřít oprávněnost. Na obžalovaného byla podána obžaloba pro zločin vraždy prosté ve smyslu § 134 a 135 čís. 4 tr. zák., spáchaný tím, že v noci na 29. února 1928 v Ch. střeliv třikrát z revolveru proti Františku H-ovi jednal proti člověku v úmyslu, by ho usmrtil, takovým způsobem, že z toho nastala smrt Františka H-a. Podle § 318 tr. ř. směřuje hlavní otázka k tomu, zda jest obžalovaný vinen činem obžalobou mu za vinu kladeným, a nutno v tuto otázku pojmouti všechny známky trestného činu v zákoně uvedené. K těmto zákonným znakům patří při zločinu vraždy úmysl, usmrtiti člověka, a musí tedy i tato pro subjektivní stránku činu rozhodná náležitost do otázky býti pojata, má-li otázka vyhověti požadavkům § 318 tr. ř. Těmto požadavkům však neodpovídá otázka daná porotcům, neboť zněla, zdali obžalovaný, střeliv třikrát z revolveru proti Františku H., jednal proti člověku v úmyslu takovým způsobem, že z toho nastala smrt Františka H-a; avšak další důležitá náležitost, že se jeho úmysl nesl k usmrcení člověka, byla z otázky vynechána, takže z ní vůbec seznati nelze, v jakém úmyslu obžalovaný čin předsevzal, a zdali jej obzvláště předsevzal v úmyslu § 134 tr. zák. předpokládaném, »aby člověka usmrtil«. Je na snadě, že na takovémto vadném podkladě založený odsuzující rozsudek pro zločin vraždy před zákonem obstáti nemůže a nemění nic na tom okolnost, že porotci podle zprávy krajského soudu v Mostě ze dne 12. prosince 1928 byli prý poučeni, že »jestliže zodpovědí otázku na vraždu kladně, odpadá zodpovězení otázky pro zabití a pro zločin podle § 335 tr. zák.«; vždyť první hlavní otázka, která podle oné zprávy jako otázka na vraždu znějící porotcům byla dána, neobsahovala skutkové náležitosti zločinu vraždy, a bylo proto i porotcům udělené poučení mylné, pokud vycházelo z předpokladu, že jim tato otázka byla dána. Ježto není nade vši pochybnost zřejmo, že toto porušení formy nemohlo míti na rozhodnutí účinek obžalovanému škodlivý, jest napadený rozsudek zmatečný

podle čís. 6 § 344 tr. ř. a bylo proto, ježto se bez nového hlavního přeličení obejít nelze, za předpokladů § 5 novely k tr. ř. zmateční stížnosti v tomto bodu vyhověti již v zasedání neveřejném a uznati, jak se stalo.

Čís. 3367.

Pokud nelze povolití navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k podání zmateční stížnosti (§ 364 tr. ř.), neudal-li obžalovaný při svém předvedení řediteli trestnice správně, oč jde.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1929, N II 68/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nepovolil v neveřejném zasedání k žádosti obžalovaného navrácení v předešlý stav k ohlášení zmateční stížnosti proti rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 8. března 1928, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže podle § 171, 176 II a) tr. zák.,

n e b o ť:

Obžalovaný byl, jak sám připouští, po vynesení rozsudku o opravných prostředcích poučen. Podle spisu dal se obžalovaný skutečně dne 8. března 1928 předvésti k řediteli trestnice na Mírově s tím, že byl vybídnut, by proti rozsudku do 3 dnů podal námítky, nesdělil však řediteli trestnice, o jaký rozsudek se jedná a ani věc blíže neobjasnil. Podle spisu byl obžalovaný předán dne 27. dubna 1928 do trestnice v Leopoldově, kdež dne 4. července 1928 napsal odvolání, které došlo ke krajskému soudu v Olomouci dne 7. července 1928 a bylo pak rozhodnutím mor. sl. vrchního zemského soudu ze dne 19. července 1928 jako opožděné odmítnuto. Dne 20. srpna 1928 došla ke krajskému soudu v Olomouci žádost obžalovaného o navrácení v předešlý stav, která byla vyřízena rozhodnutím mor. sl. vrchního zemského soudu ze dne 7. září 1928, dne 14. října 1928 došlo ku krajskému soudu v Olomouci podání obžalovaného, v němž tvrdí, že žádal ředitele trestnice o zaslání zmateční stížnosti a že žádá o vyšetření věci, která byla vinou trestnice opožděna. Vyslechnut o obsahu podání toho udal obžalovaný, že se podáním tím domáhá navrácení v předešlý stav k opovědi zmateční stížnosti. Podle § 364 tr. ř. lze povolití navrácení v předešlý stav pro projití lhůty k opovědi opravných prostředků jen tehdy, prokáže-li obžalovaný, že mu bylo nemožno jen pro nepřekonatelné okolnosti bez jeho viny lhůtu dodržeti, když po pominutí překážky do 3 dnů o ně zažádá a zároveň opravný prostředek — zmateční stížnost — ohlásí. Obžalovaný měl, jak ze shora uvedeného stavu věcí na jevo vychází — byť i bylo pravdivým to, co udává o svém předvedení dne 8. března 1928 — vícekrát příležitost o navrácení v předešlý stav zažádati a promeškal proto 3denní k tomu stanovenou lhůtu a neprokázal, že mu to jen bez jeho zavinění pro nepřekonatelné okolnosti možno nebylo, neboť již při svém předvedení dne 8. března 1928 neudal řediteli správně, oč jde, takže ten se musel dotazovati teprve krajského soudu. Nejsou tudíž splněny předpoklady § 364 tr. ř.